

“मीठे बच्चे- जसरी बाबा गाइड हुनुहुन्छ, त्यसैगरी गाइड बनेर सबैलाई घरको बाटो बताऊ, अन्धाहरूको लट्ठी बन ।”

प्रश्न:- यस बनिबनाउ अनादि ड्रामाको रहस्य कुनचाहिँ हो, जुन तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ ?

उत्तर:- यो बनिबनाउ अनादि ड्रामा हो । यसमा न त कोही कलाकार थपिन सक्छ, न कोही कम हुन सक्छ । मोक्ष कसैलाई पनि मिल्दैन । कसैले भन्छन्- हामी यस आवागमनको चक्रमा आउने नपरोस् । बाबा भन्नुहुन्छ- हो, केही समयको लागि । तर पार्टबाट कोही पनि बिल्कुल छुट्न सक्दैन । यो ड्रामाको रहस्य तिमी बच्चाहरूले नै जान्दछौ ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा बच्चाहरूले जान्दछन्- भोलानाथ कसलाई भनिन्छ । तिमी संगमयुगी बच्चाहरूले नै जान्न सक्छौ, कलियुगी मनुष्यले अलिकति (रिंचक) पनि जान्दैनन् । ज्ञानका सागर एक बाबा हुनुहुन्छ, उहाँले नै सृष्टिको आदि-मध्य-अन्तको ज्ञान सम्झाउनुहुन्छ । आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूले अहिले जान्दछौ, पहिले केही जान्दैनथ्यौ । बाबा भन्नुहुन्छ- म नै आएर विश्वलाई स्वर्ग बनाउँछु, बेहदको वर्सा दिन्छु, जो तिमी अहिले लिइरहेका छौ । जान्दछौ- हामी बेहदका बाबासँग बेहद सुखको वर्सा लिइरहेका छौं । यो बनिबनाउ ड्रामा हो, एक जना पनि कलाकार न त थपिन सक्छ, न कम हुन सक्छ । सबैलाई आ-आफ्नो पार्ट मिलेको छ । मोक्षलाई प्राप्त गर्न सक्दैनन् । जो-जो जुन धर्मका हुन् फेरि त्यसै धर्ममा जान्छन् । बौद्धी वा क्रिश्चियन आदिले स्वर्गमा जाने इच्छा गरे पनि जान सक्दैनन् । जब उनीहरूका धर्म स्थापक आउँछन् तब नै उनीहरूको पार्ट हुन्छ । यो तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ । सारा दुनियाँका मनुष्य मात्र यस समय नास्तिक छन् अर्थात् बेहदका बाबालाई नचिन्नेहरू छन् । मनुष्यले नै चिन्दछन् नि । यो नाटकशाला मनुष्यहरूको हो । हरेक आत्मा निर्वाणधामबाट आउँछ पार्ट खेल्न । फेरि पुरुषार्थ गर्छ निर्वाणधाममा जानको लागि । भन्दछन् बुद्ध निर्वाणमा गए । अब बुद्धको शरीर त गएन, आत्मा गयो । तर बाबा सम्झाउनुहुन्छ, कोही पनि जाँदैन । नाटकबाट निक्लिनै सक्दैन । मोक्ष पाउन सक्दैन । बनिबनाउ ड्रामा हो नि । कोही मनुष्यले सम्झन्छन्- मोक्ष मिल्छ, त्यसैले पुरुषार्थ गरिरहन्छन् । जसरी जैनीहरूले पुरुषार्थ गरिरहन्छन्, उनको आफ्नो रीति-रिवाज छ, उनीहरूका आफ्नो गुरु हुन्छन्, जसलाई मान्छन् । बाँकी मोक्ष कसैलाई पनि मिल्दैन । तिमी त जान्दछौ- हामी पार्टधारी हौं, यस ड्रामामा । हामी कहिले आयौं, फेरि कसरी जान्छौं, यो कसैलाई पनि थाहा छैन । जनावरले त जान्दैनन् नि । मनुष्यले नै भन्छन्- हामी कलाकार, पार्टधारी हौं । यो कर्मक्षेत्र हो, जहाँ आत्माहरू रहन्छन्, त्यसलाई कर्मक्षेत्र भनिदैन । त्यो त निराकारी दुनियाँ हो । त्यसमा कुनै खेलपाल हुँदैन, कर्म हुँदैन । निराकारी दुनियाँबाट साकारी दुनियाँमा आउँछन् पार्ट खेल्न, जुन फेरि दोहोरिइरहन्छ । प्रलय कहिल्यै हुँदैन । शास्त्रहरूमा देखाउँछन्- महाभारत लडाईँमा यादव र कौरव मरे, बाँकी ५ पाण्डव बचे, उनीहरू पनि पहाडमा गलेर मरे । बाँकी कोही रहेन । यसबाट सम्झन्छन्- प्रलय भयो । यी सबै कुरा बसेर बनाएका हुन्, फेरि देखाउँछन् समुद्रमाथि पीपलको पातमा एक बच्चा औंला चुस्दै आयो । अब यस प्रकार फेरि दुनियाँ कसरी पैदा हुन सक्छ । मनुष्य जे-जे सुन्छन् त्यही सत्-सत् भनिरहन्छन् । अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- शास्त्रहरूमा पनि के-के लेखिदिएका छन् । यी सबै हुन् भक्तिमार्गका शास्त्र । भक्तहरूलाई फल दिने एक भगवान् बाबा नै हुनुहुन्छ । कोही मुक्तिमा,

२०७२ भाद्र ३ बिहीबार २०-०८-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन कोही जीवनमुक्तिमा जान्छन्। हरेक पार्टधारी आत्माको जब पार्ट आउँछ अनि फेरि आउँछ। यो ड्रामाको रहस्य तिमी बच्चाहरू सिवाय अरू कसैले जान्दैनन्। भन्दछन् हामी रचयिता र रचनालाई जान्दैनौं। ड्रामाका कलाकार भएर पनि ड्रामाको आदि-मध्य-अन्त्य, समय अवधि आदिलाई नजाने त बेसमझ भन्छन् नि। सम्झाएपछि पनि बुझ्दैनन्। ८४ लाख सम्झनाले समय अवधि पनि लाखौं वर्ष दिएका छन्।

अहिले तिमीले सम्झन्छौ— बाबा ! हामी हजुरसँग कल्प-कल्प आएर स्वर्गको बादशाही लिन्छौं। ५ हजार वर्ष पहिले पनि हजुरसँग मिलेका थियौं, बेहदको वर्सा लिन। यथा राजा-रानी तथा प्रजा, सबै विश्वको मालिक बन्छन्। प्रजाले पनि भन्छन्— हामी विश्वको मालिक हौं। तिमी जब विश्वको मालिक बन्छौ, त्यतिबेला चन्द्रवंशी राज्य हुँदैन। तिमी बच्चाहरू ड्रामाको सारा आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्दछौ। मनुष्य भक्तिमार्गमा जसको पूजा गर्छन्, उनलाई पनि जान्दैनन्। जसको भक्ति गरिन्छ उनको जीवनी पनि जान्नुपर्छ। तिमी बच्चाहरूले अहिले सबैको जीवनी (बायोग्राफी) जान्दछौ, बाबाद्वारा। तिमी बाबाको बनेका छौ। बाबाको बारेमा थाहा छ। उहाँ बाबा हुनुहुन्छ पतित-पावन, मुक्तिदाता, गाइड। तिमीलाई भनिन्छ पाण्डव। तिमी सबैको गाइड बन्छौ, अन्धाहरूको लट्टी बन्छौ सबैलाई बाटो बताउनको लागि। बाबा समान तिमी बच्चाहरू पनि गाइड बन्नु छ। सबैलाई बाटो बताउनु छ। तिमी आत्मा, उहाँ परमात्मा हुनुहुन्छ, उहाँबाट बेहदको वर्सा मिल्छ। भारतमा बेहदको राज्य थियो, अहिले छैन। तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— हामी बेहदका बाबासँग बेहद सुखको वर्सा लिन्छौं अर्थात् मनुष्यबाट देवता बन्छौं। हामी नै देवता थियौं फेरि ८४ जन्म लिएर शूद्र बनेका छौं। बाबा आएर शूद्रबाट ब्राह्मण बनाउनुहुन्छ। यज्ञमा ब्राह्मण अवश्य चाहिन्छ। यो हो ज्ञान यज्ञ, भारतवर्षमा यज्ञ धेरै रच्छन्। यसमा पनि खास आर्य समाजीले धेरै यज्ञ गर्छन्। अब यो त हो रुद्र ज्ञान यज्ञ, जसमा सारा पुरानो दुनियाँ स्वाहा हुनु छ। अब बुद्धिले काम लिनुपर्छ। कलियुगमा त धेरै मनुष्य छन्, सारा पुरानो दुनियाँ समाप्त हुन्छ। कुनै पनि चीज काममा आउने छैन। सत्ययुगमा त फेरि सबैथोक नयाँ हुन्छ। यहाँ त कति फोहोर छ। मनुष्य कसरी फोहोरमा रहन्छन्। धनवान् बडो राम्रा महलहरूमा रहन्छन्। गरिब त बिचराहरू फोहोरमा, भुपडीहरूमा परिरहन्छन्। यी भुपडीहरूलाई भत्काइदिन्छन्। उनीहरूलाई अर्को ठाउँ दिएर त्यो जमीन फेरि बेचिदिन्छन्। जाँदैनन् भने जबरदस्ती उठाउँछन्। गरिब दुःखी धेरै छन्, जो सुखी छन् ती पनि स्थायी सुखी छैनन्। यदि सुख हुँदो हो तो किन भन्थे— यो काग विष्टा समान सुख हो।

शिव भगवानुवाच, मैले यी माताहरूद्वारा स्वर्गको द्वार खोलिरहेको छु। माताहरूको शिरमाथि कलश राखेको छु। उनीहरूले फेरि सबैलाई ज्ञान अमृत पिलाउँछन्। तर तिम्रो हो प्रवृत्ति मार्ग। तिमी हौ सच्चा-सच्चा ब्राह्मण, त्यसैले सबैलाई ज्ञान चितामाथि बसाउँछौ। अहिले तिमी बन्छौ दैवी सम्प्रदाय। आसुरी सम्प्रदाय अर्थात् रावण राज्य। गान्धीले पनि भन्दथे— राम राज्य होस्। बोलाउँछन् पनि, हे पतित-पावन आउनुहोस्, तर आफूलाई पतित कहाँ सम्झन्छन्। बाबा बच्चाहरूलाई जागृत गर्नुहुन्छ, तिमी घोर अन्धकारबाट उज्यालोमा आएका छौ। मनुष्य त सम्झन्छन्— गंगा स्नान गरेर पावन बन्छौं। यसरी नै गंगामा हरिद्वारको सारा किचडा पर्छ। कहाँ फेरि त्यो किचडा सारा खेतीमा लैजान्छन्। सत्ययुगमा यस्तो काम हुँदैन। वहाँ त अनाज धेरै हुन्छ। पैसा कहाँ खर्च गर्नुपर्ने हुन्छ

र। बाबा अनुभवी छन् नि। पहिले अनाज कति सस्तो थियो। सत्ययुगमा धेरै कम मनुष्य हुन्छन्। हरेक चीज सस्तो रहन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— मीठा प्यारा बच्चाहरू, अब तिमी पतितबाट पावन बन्न छ। युक्ति धेरै सहज बताउनुहुन्छ, आफूलाई आत्मा सम्भरेर बाबालाई याद गर। आत्मामा नै खाद पर्नाले कमसल बनेको छ। जो पारसबुद्धि थिए उनै अब पत्थरबुद्धि बनेका छन्। तिमी बच्चाहरू अहिले बाबाको पासमा पत्थरनाथबाट पारसनाथ बन्न आएका छौ। बेहदका बाबाले तिमीलाई विश्वको मालिक बनाउनुहुन्छ, त्यो पनि स्वर्णिमयुगी विश्वको। यो हो कलियुगी विश्व। बाबा बसेर बच्चाहरूलाई पारसपुरीको मालिक बनाउनुहुन्छ। तिमीले जान्दछौ— यहाँको यति महल-सम्पत्ति आदि कुनै काममा आउँदैन। सबै खतम हुन्छन्। यहाँ के नै छ र! अमेरिकाको पासमा कति सुन छ! यहाँ त धेरथोर सुन जो माताहरूको पासमा छ, त्यो पनि लिइरहन्छन् किनकि उनलाई त कर्जामा सुन दिनु छ। तिम्रो पास वहाँ सुन नै सुन हुन्छ। यहाँ कौडी, वहाँ हीरा हुन्छन्। यसलाई भनिन्छ आइरन एज। भारत नै अविनाशी खण्ड हो, कहिल्यै विनाश हुँदैन। भारतखण्ड हो उच्चभन्दा उच्च। तिमी माताहरू सारा विश्वको उद्धार गर्छौ। तिम्रो लागि अवश्य नयाँ दुनियाँ हुनुपर्छ। पुरानो दुनियाँको विनाश हुनुपर्छ। कति बुझ्नुपर्ने कुरा छन्। शरीर निर्वाहका लागि धन्दा आदि पनि गर्नु छ। छोड्नु केही पनि छैन। बाबा भन्नुहुन्छ— सबैथोक गर्दै मलाई याद गरिराख। भक्तिमार्गमा पनि तिमीले म माशुकलाई याद गर्दै आएका हो— हामीलाई आएर कालोबाट गोरो बनाउनुहोस्। उहाँलाई यात्री भनिन्छ। तिमी सबै यात्री हो नि। तिम्रो घर वहाँ हो, जहाँ सबै आत्माहरू रहन्छन्।

तिमीले सबैलाई ज्ञान चितामाथि बसाउँछौ। सबै हिसाब-किताब चुक्ता गरेर जान्छौ। फेरि शुरूदेखि तिमी आउँछौ, जति यादमा रहन्छौ उति पवित्र बन्छौ र उच्च पद पाउँछौ। माताहरूलाई त फुर्सत रहन्छ। पुरुषहरूको बुद्धि धन्दा आदि तर्फ चक्कर लगाइरहन्छ, यसैले बाबाले कलश पनि माताहरूको शिरमा राख्नुभएको छ। यहाँ त स्त्रीलाई भन्छन्— पति नै तिम्रो ईश्वर गुरु सबैथोक हुनुहुन्छ। तिमी उहाँको दासी हो। अहिले फेरि बाबाले तिमी माताहरूलाई कति उच्च बनाउनुहुन्छ। तिमी नारीहरूले नै विश्वको उद्धार गर्छौ। कोही-कोही बाबासँग सोध्छन्— आवागमनबाट छुट्न सकिन्छ? बाबा भन्नुहुन्छ— हो, केही समयको लागि। तिमी बच्चाहरू त अलराउन्ड हो, आदिबाट अन्त्यसम्म पार्ट खेल्छौ। अरू जो छन् ती मुक्तिधाममा रहन्छन्। उनीहरूको पार्ट नै थोरै छ। ती स्वर्गमा त जाँदैनन्। आवागमनबाट मोक्ष उसलाई भनिन्छ जो पछाडि आउँछन् अनि जान्छन्। ज्ञान आदि त सुन्न सक्दैनन्। सुन्छन् उनैले जो शुरूदेखि अन्त्यसम्म पार्ट खेल्छन्। कोही भन्छन्— हामीलाई त परमधाम राम्रो लाग्छ। हामी वहाँ नै बसिरहौं। यस्तो कहाँ हुन सक्छ। ड्रामामा निश्चित छ, गएर फेरि पछाडिमा आउँछन् अवश्य। बाँकी सारा समय शान्तिधाममा रहन्छन्। यो बेहदको ड्रामा हो। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सच्चा-सच्चा ब्राह्मण बनेर सबैलाई ज्ञान अमृत पिलाऊ । ज्ञान चितामाथि बसाऊ ।
- २) शरीर निर्वाह अर्थ धन्दा आदि सबैथोक गर्दै पतितबाट पावन बन्नको लागि बाबाको यादमा रहनु छ र सबैलाई बाबाको याद दिलाउनुपर्छ ।

वरदानः— परीक्षामा (पेपरमा) आत्तिनुको सट्टा फुल स्टप लगाएर फुल पास हुने सफलतामूर्त भव जब कुनै पनि प्रकारको पेपर आयो भने नडराऊ, प्रश्न नउठाऊ, यो किन आयो ? यस्तो सोचनमा समय व्यर्थ नफाल । प्रश्न खत्म, फुल स्टप । तब क्लास चढ्छौ अर्थात् पेपरमा पास हुन्छौ । फुलस्टप लगाउनेहरू फुल पास हुन्छन् किनकि फुलस्टप हो बिन्दुरूपको स्टेज । देखेर पनि नदेख, सुनेर पनि नसुन । बाबाले सुनाउनु भएको सुन, बाबाले जुन दिनुभएको छ त्यो हेर अनि फुल पास हुन्छौ र पास हुनेको निशानी— सदा चढ्ती कलाको अनुभव गर्दै सफलताको सितारा बन्छौ ।

स्लोगनः— स्व-उन्नति गर्नु छ भने क्वेश्चन, करेक्शन र कोटेशनको त्याग गरेर आफ्नो कनेक्शन ठीक राख ।

✽ **शब्दार्थः—** क्वेश्चन, करेक्शन, कोटेशन, कनेक्शन— प्रश्न, सुधार, उद्धरण (उदाहरण), सम्बन्ध ।